

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2011. február

XVIII. évf. 2. szám

Ideje van az örömnek

„Örülök” – szoktuk mondani akkor, amikor jó hírt hallunk, amikor kedves ismerőssel találkozunk, vagy amikor sikerült elérni valamit. Az öröm azzal a jóval van kapcsolatban, ami számunkra jó. Nagyon szubjektív dolog. Már benne vagyunk a báli szezonban, március közepéig egymást érik a farsangi időszak báljai: Csemadok bál, vadászok bálja, szülők bálja és még lehetne sorolni. Egy kis kikapcsolódás, egy kis szórakozás... Ezek a vidám órák sok ember számára azon kevés alkalmak közé tartoznak, amelyek számunkra örömet adnak.

Megdöbbenve értesültünk január végén a budapesti szórakozóhelyen történt tragédiáról, hogy fiatalok haltak meg, mert egy túlszűfolt szórakozóhelyen pánik tört ki. Pedig öröm lehetett a bulira való készülődés, öröm lehetett maga a bulizás is, és öröm volt a szervezőknek is a várhatóan nagy nyereség. Emberi öröm – s mi lett belőle... Más ez az emberi öröm, mint az igazi. Sokkal kevesebb, sokkal bizonytalanabb és sokkal múlandóbb, mint a valódi öröm.

A Biblia könyveinek jóval több, mint a felében találunk örömmel kapcsolatos ígéretet. S ha ezekből indulunk ki, rájövünk, hogy az öröm érzése csak akkor igazi, ha az valamilyen formában az Istenhez kapcsol. Örömmel, sőt örömrivalgással és tánccal vitte el Dávid a szövetség ládáját a maga városába (2Sám 6,12-15), örömmel adakozott a nép az Úr házának felszereléséhez (1Krn 29,9), öröm volt a jeruzsálemi templom újraszentelése a fogságból hazatértek számára (Ezsd 6,16), Salamon felkenetésénél a nép úgy örvendezett, hogy majdnem meghasadt alattuk a föld (1Kir 1,40), öröm volt az ötvenedik esztendő, hiszen Isten törvénye szerint mindenki ismét hozzájuthatott a birtokához (3Móz 25,11). És öröm volt a napkeleti

bölcsek számára, amikor meglátták a csillagot (Mt 2,11), öröm volt a Messiás megszületésének híre (Lk 2,10), s öröm a feltámadás valósága is (Mt 28,8). Pál apostolon keresztül ma is azt mondja nekünk az Úr, hogy „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.” (Fil 4,4). Ez az igazi öröm csakis és kizárólag az Úrral való közösségből fakadhat! Mert az Isten rendet akar a

ka, nehéz a megélhetés, drágaság van, áremelések voltak és lesznek. Nem úgy mennek a dolgok, mint ahogy szeretnénk. És ez a keserűség gátat emel még ott is, ahol az öröm be tudna folyni az életünkbe. Öröm lenne, hogy magyar állampolgárok lehetünk, de a félelem gátja az, hogy elveszíthetjük miatta a szlovák állampolgárságunkat. Öröm lenne, hogy a gyerekek jó feje van és továbbtanul, de félünk, hogy miből fogjuk taníttatni. Öröm minden reményünk, de a félelem és az aggodás gátat

Szepesszombat főtere

szívekben és szívünkön keresztül az életünkben, közösségeinkben is. Ez az igazi öröm forrása. Öröm a rend, az, amikor helyére kerülnek a dolgok. Ugye, kedves testvérem, te is ismersz, vagy ismertél olyan mosolygós szemű embereket, akik sok mindent megélték, mégsem hunyt ki a csillogás a szemükből? Ugye, te is emlékszel olyanokra, akik hozzánk képest sokkal nehezebb körülmények között éltek, és mégis volt idejük az Istenre és egymásra is. Mi történt velünk, hogy egyre kevesebb az örömben élő, kedves és türelmes ember?

Sok panaszt hallani, főleg a mindennapi élettel kapcsolatban. Nincs mun-

em az örömeink útjába. Mit tegyünk? Pál apostol mondja: „minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel!” (2Kor 7,4). Érezd meg, és lásd meg a bajban is azt, hogy nem vagy egyedül, nincs kilátástalanság, mert az Úr már elkészítette számodra a megoldást: a szabadulást! Lásd meg az életedben Isten gondviselését, és ne engedd meg magadnak, hogy emberi félelmek gátat emeljenek a hited megerősödésének útjába! Istennek soha nem volt szándéka, hogy egy búslikodó, besavanyodott közösségben éljen az ember! Keresd hát napról napra az igazi öröm forrását Jézus Krisztusban! Nézz az életedre, a mindennapok

gondjaira és szorongatásaira is úgy, hogy azok nem emészthetnek fel, hiszen életed lehet. Erősödj meg a hitben, és ne te akarj minden áron gyümölcsöt teremni, hanem engedd, hogy az Úr munkálkodjon benned és rajtad keresztül is az ő népe között. S ha nem az lesz, amit te akarsz, hanem elfogadod azt, amit Isten készített számodra, akkor megteremnek majd életedben a gyümölcsök is. „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívtesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. Ha a Lélek által

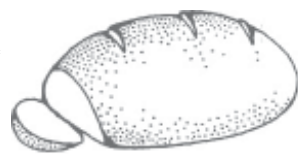
élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint” (Gal 5,22-25). Vedd komolyan azt, hogy református keresztyén ember vagy! Jézus Krisztus váltságánál – amely érted történt – ne legyen nagyobb öröm számodra! Hiszen győzött az élet! Ez az öröm nem ideig-óráig való szórakozás. Nem kikapcsolódás, buli, vagy megpihenés csupán. Az igazi örömet nem a farsangi bálokban, a világi eredményekben, vagy az egzisztenciális biztonságban fogod megtalálni, hanem az öröm talál meg majd téged. Képzelt csak el, milyen világ vehetne körül minket, ha szeretetben, békeségben, türelemben, hűségben, szelídségben élnének az emberek! Sokszor

az a bajunk, hogy ezt az „ideális állapotot” mi csak elvárjuk: ha majd ez a helyzet kialakul, akkor nekünk is jó lesz. Ez nem így van! Rajtunk, rajtad is múlik mindez! Ideje van az örömnak a te életedben is! Ha kész vagy ebben az irányban változni, és megerősödni, az azt jelenti, hogy vállaltad a hit nemes harcát. S meglátod, majd elmondhatod a zsoldárossal együtt: „Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk. Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!” (Zsolt 4, 8-9)

Dr. Somogyi Alfréd

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 1. része

A Jónás könyve több ok miatt is különbözik a Bibliában olvasható többi prófétai könyvtől. Először azt láthatjuk, hogy terjedelme rövidebb, mint az eddig olvasott Jeremiás próféta könyve. Még konfirmációra való felkészítésünk idején juthattunk hozzá ahhoz az ismerethez, hogy a prófétai könyveket az Ószövetségben két csoportba sorolhatjuk. Öt nagyprófétai könyv van (Ézsaiás, Jeremiás, Jeremiás Siralmi, Ezékiel, Dániel), a többi tizenkét prófétai könyvet a kispróféták prófeciáiként tartjuk számon. Jónás könyve ezek közé tartozik. Különlegessége az is, a próféta szájából csupán egyetlen mondatnyi prófeciát olvashatunk a könyv 3. részének 4. versében: „Még negyven nap, és elpusztul Ninive!” (De ez sem teljesedik be)! Itt találkozhatunk azzal a ténnyel is, hogy prófétai beszédek gyűjteménye helyett legendás elbeszélést olvashatunk egy próféta életének egyetlen szakaszáról, amely azonban nem a választott néppel függ össze, hanem egy pogány várossal, Ninivével. Azzal a ténnyel már találkozunk, hogy az ÚR eszköze lehet egy nem a választott népből való uralkodó (Nebukadneccar), itt viszont azt kell látnunk, hogy egy idegen néphez küld az ÚR prófétát, hogy a rájuk váró ítéletes büntetésre figyelmeztesse őket. A keresztyén gondolkodás számára ez nem idegen, hiszen Megváltónk parancsa: „Menjete el tehát, tegyetek tanítványa minden népet... (Mt. 28:19)” a misszió

alapja, de az Ószövetségben a misszió gondolata, a „pogányok világosságává lélet” programja csak Ézsaiás (pontosabban Deutero-Ézsaiás) óta kerülhetett a választott nép gondolatvilágába (Ézs 42:4; 49:6). (Igaz, hogy maga a kiválasztás már hordozza a mintává levés lehetőségét, de tudatossá csak a fentebb jelzett időtől válik – lassan). Ezért a könyv keletkezésének idejét keresve ezt is szem előtt tartották a kutatók.

A próféta személyére kérdezve a következőket idézhetem: „Igaz, hogy egy Jónás próféta, az Amittaj fia említve van 2Kir 14:25-ben. II. Jeroboám izráeli király uralkodása idején (786–746) élt és mondott üdvprófeciát, az északi ország utolsó fénykorában, kortársa lehetett Ámósz és Hóseás prófétáknak. Ámde akkor még Ninive nem volt Assíria fővárosa, majd csak a század végén lett az. Ráadásul Jón 3:3 úgy beszél Ninivéről, mint amely nagy város „volt”; a könyv keletkezése idején már nem volt jelentősége éppúgy, mint az asszír népnek és birodalomnak sem, amely a 600-as évek végén összeomlott”. Megállapították azt is, hogy „Jónás könyvének a nyelve, szóhasználata a kései (babiloni fogság utáni) kor jellegzetességeit mutatja. Így keletkezésének idejét Ezsdrás kora utánra, a Kr. e. 400-as évek végére datálják, szerzőjét ismeretlennek tartják” (Jub. kommentár).

Bár a Újszövetségben Jézus utal e könyvre – annak egy mozzanatára –

(Mt. 12:39, Mt. 16:4, Luk. 11:29), de ez nem függ össze a Jónás könyvének alapgondolatával. Viszont Ezsdrás nevének említése nem véletlen. A könyv igazi értelmét az adja, hogy az ÚR nevében az ismeretlen szerző meg akar minket valamire tanítani. Ezt foglalja össze tömören a Jubileumi kommentárban Dr. Tóth Kálmán professzor: „Már régebben is voltak az ÓSZ-nek olyan előírásai, amelyek megtiltották (a honfoglaló) Izraelnek azt, hogy összekeveredjen más népekkel, minthogy ez veszélyeztette a faji és vallási tisztaságot (Ex 34:15–16; Deut 7:3). Különösen súlyos helyzet állt elő, amikor a fogság idején az otthon maradtak egy része egyes házasságok révén keveredett a közejük telepített idegenekkel (olv. 2Kir 17:24k.). Ez ellen lépett fel a Kr. e. 400-as évek második felében Ezsdrás pap és írástudó, és követelte az idegen házastársaktól való elválást (Ezsd 10:10k.), ami viszont nem történt fájdalom, sőt ellenkezés nélkül. Ez utóbbi válhatta ki Jónás könyvének a megírását. Ebben élesen hangsúlyozódik, hogy Isten nem veti el a pogányokat sem, Izrael viszont missziói felelősséggel tartozik irántuk”.

Az „Így szólt az ÚR igéje Jónáshoz” mondat, bár bevezetés nélküli, azt jelzi, hogy olyan esemény történt a próféta életében, amelynek előterében Isten áll. Az történik a prófétával, amit talán most él át először élete során. Megszólítja őt az ÚR. Ez a pillanat olyan csoda, ame-

lyet az ember, különösen a hívő ember nagyon szeretne megélni. Sokan éppen egy ilyen megszólítástól teszik függővé vallásosságukat... Pedig ez egy olyan mozzanat az ember életében, amely után megkezdődik a nem visszautasítható küldetés. Mit tesz az ember? A próféta el akar menekülni a küldetés elől. Nagyon sok keresztyén is, de a világi ember meg különösen is, mintha ezt a „megszökést” próbálná választani jelenünkben. Mintha lenne olyan hely a világban, ahol Isten elől elrejtőzhetne az ember...

Az Úr parancsa az asszír fővárosba, Ninivébe küldi. De Jónás engedetlen, menekülni akar a küldetés elől. (Talán attól félt, hogy Ninivében a rossz hír miatt megölik. Elmegy Jáfóba (mai neve Jaffa), ez a legfontosabb palesztinai kikötő volt a Földközi-tenger partján. Innen akart Tarsisba hajózni. (Ez utóbbi a mai Spanyolország partjánál levő Tartessus nevű föníciai kolónia lehetett). Az ellenkező irányba indult, mint ahova az Úr küldi. De hiába, mert az Úr nagy szelet bocsát a tengerre, s a hajó hatalmas viharba került. A hajón mindenki érzi, hogy emberi erővel nem menekülhetnek meg. Mindenki a maga Istenéhez kiáltva imádkozik. A hajót terhelő rakományt is a tengerbe dobják. Már csak az életük fontos. Csak egy kivétel van, Jónás. Ő a hajófenékebe vonul. Nem imádkozik, nem segít. Makacsul köti magát ahhoz, amit elhatározott. Nem. Pedig az a halálos veszély, amitől félt Ninivébe menni, most sokkal közelebb van hozzá. Mégsem tesz ellene semmit. Talán a nemet ismételve alszik el... Ismerős ez a makacsság?

A hajó kapitányának, egy pogány embernek kellett az Úr prófétáját felrázni és biztatni arra, hogy imádkozzék. De nem kerül rá sor, mert közben a hajón levők sorsvetéssel próbálják megtalálni azt, aki miatt ilyen szerencsétlenül kezdődött az utazásuk. A sors Jónásra esett. Bár az ilyen „nyomozás” eredményességét nem könnyű a mai embernek elfogadni, de ott és akkor valóban a vétkeket találták meg általa. Jónás nem tagad. Szinte dicsekvő a válasza: „Héber vagyok. Az URat, a menny Istenét félelem, aki a tengert és a szárazföldet alkotta”. (Jón. 1:9) Az, hogy Jónás az URat így nevezi meg, s elmondja, hogy menekül előle - érthetővé teszi a hallgatósága döbbenetét. Ugyanis kevés olyan pogány vallás volt az ókorban, amelyikben nem a legfőbb Istent tartották a világ teremtetőjének. Isten tekintélyének tudható be, hogy a „pogányok” az ÚR engedetlen prófétájától, Jónástól kérdezik, mit tegyenek vele. Válasza az, hogy dobják

a tengerbe. Mintha ezzel zárhatná le a félelem miatt elrontott életét. Néhány versben az emberi élet zsákutcája felé vivő lépcső tárul elénk: Félelem, menekülés, makacsság, halál. Pedig tudott az ÚR népéhez kötődő szövetségéről, szolgálta is prófétájaként, s talán várta is, hogy küldetést kapjon tőle, csak amikor megkapta a feladatát, nem az ÚR erejét kérte hozzá, hanem maga mérte fel, s értékelte kilátásait hibásan.

A hajósok még egyszer megpróbálják a hajót a part felé vezetni, de hiába. Amikor látják, hogy nincs más lehetőségük, mint Jónás tanácsát követni, (mintha áldozatot mutatnának be) bedobták Jónást a tengerbe. A vihar lecsendesedett, Isten haragja nem veszélyeztette tovább őket. A hajósok megdöbbenve tapasztalják meg az ÚR mindenek feletti való hatalmát. Ugyanakkor szinte példa értékű az, ahogyan megragadják e csoda alkalmát arra is, hogy kimutassák e hatalmas Isten iránti hódolatukat.

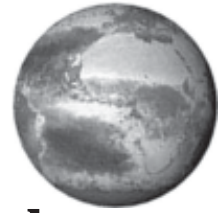
Ima: Mindenek Ura, Teremtő Istenünk, kit Atyánknak szólíthatunk a Jézus Krisztus által! Segíts bennünket, hogy Szentlelked világossága vezessen örök Igéd megértésében továbbra is minket. Köszönjük, hogy kegyelmedben hordozod gyarló életünket, hogy most is emlékeztetsz rá, akinek kijelented magad, annak küldetést is adsz, hogy dicsőségedet hirdesse a még sötétségben, tévelygésben járók számára. Bocsásd meg, hogy mi oly sokszor inkább menekülni próbálunk előle, mintsem erőt kérnénk annak megselekvéséhez. Vedd el félelmeinket, Krisztus példájával bátoríts minket, hogy lelkünkben kárt ne valljunk, az örökkévalót a mulandóért el ne tékozoljuk... Tartsd meg kegyelmedben életünket közel és távol való szereteteinkkel, hívő népeddel egyetemben, és segíts, hogy a még tévelygések útján járók számára fel tudjuk mutatni Egyszülött Fiadat, mi Urunkat, Krisztust. Ámen. *- id. f.-*

B I B L I A O L V A S Ó			
u e z é r f o n a l			
1.	K.	Ézs 42, 1–13	Mk 12, 1–12
2.	Sz.	Ézs 42,14–25	Mk 12,13–17
3.	Cs.	Ézs 43, 1–15	Mk 12,18–27
4.	P.	Ézs 43,16–28	Mk 12,28–34
5.	Sz.	Ézs 44, 1–8	Mk 12,35–40
6.	V.	Ézs 44, 9–20	Mk 12,41–44
7.	H.	Ézs 44,21–28	Mk 13, 1–8
8.	K.	Ézs 45, 1–13	Mk 13, 9–13
9.	Sz.	Ézs 45,14–25	Mk 13,14–20
10.	Cs.	Ézs 46	Mk 13,21–31
11.	P.	Ézs 47	Mk 13,32–37
12.	Sz.	Ézs 48, 1–11	Mk 14, 1–9
13.	V.	Ézs 48,12–22	Mk 14,10–16
14.	H.	Ézs 49, 1–13	Mk 14,17–25
15.	K.	Ézs 49,14–26	Mk 14,26–31
16.	Sz.	Ézs 50	Mk 14,32–42
17.	Cs.	Ézs 51, 1–8	Mk 14,43–52
18.	P.	Ézs 51, 9–16	Mk 14,53–59
19.	Sz.	Ézs 51,17–23	Mk 14,60–65
20.	V.	Ézs 52	Mk 14,66–72
21.	H.	Ézs 53	Mk 15, 1–5
22.	K.	Ézs 54	Mk 15, 6–15
23.	Sz.	Ézs 55	Mk 15,16–26
24.	Cs.	Ézs 56	Mk 15,27–32
25.	P.	Ézs 57, 1–13	Mk 15,33–41
26.	Sz.	Ézs 57,14–21	Mk 15,42–47
27.	V.	Ézs 58, 1–8	Mk 16, 1–8
28.	H.	Ézs 58, 9–14	Mk 16, 9–13
29.	K.	Ézs 59, 1–13	Mk 16,14–20
30.	Sz.	Ézs 59,14–21	Róma 1, 1–7
31.	Cs.	Ézs 60, 1–12	Róma 1, 8–17

M
Á
R
C
I
U
S

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Zsinat és püspökbeiktatás - Ismét Szabó Sándor az Amerikai Magyar Református Egyház élén

Egyhangú szavazással újra a kaliforniai Ontariói Független Magyar Református Egyház lelkipásztorát választották a püspöki tisztségre.

Az egyházkerületi választások eredményei alapján Szabó Sándort az Amerikai Magyar Református Egyház gyülekezetei egyhangú szavazással újraválasztották a püspöki tisztségre, aki így most második négyéves ciklusát kezdte el az egyház vezetőjeként. Az egyházkerület főgondnoka Király Frank lett, a New Jersey államban található Trenton gyülekezetének presbitere, aki eddig a Keleti Egyházmege főgondnoka volt. A főjegyzői, egyben a püspökhelyettesi tisztségre Varga Ferenc, a Közép Egyházmege esperese, a Michigan állambeli Allen Park-i gyülekezet lelkipásztora, a világi jegyzői tisztségre Demeter Zsolt, a Nyugati Egyházmege világi jegyzője, az arizonai Phoenix gyülekezetének presbitere lett megválasztva. A Zsinat újraválasztotta a pénztárosi tisztségre Russell Szilvia (Ontario, Kalifornia) presbitert.

Demeter Andor tiszteletbeli, Szabó Sándor újraválasztott püspök és Poznán Béla, a Kálvin Egyházkerület püspöke

ZSINATI DÖNTÉSEK - Az Amerikai Magyar Református Egyház 2010. november 19-én pénteken tartotta zsinati gyűlését Pennsylvania államban, Ligonier városában, a Bethlen Otthon konferenciatermében, ahol az egyház vezetői, tisztségviselői és a gyülekezetek képviselői vettek részt. A Zsinat fontos közegyházi kérdéseket tárgyal, köztük az egyházi törvények rövid időn belül történő felújítását és a Magyar Református Egyházzal való kapcsolatát is. A Zsinat gyűlése után ünnepi istentisztelet keretében zajlott a megválasztott püspök és az új egyházkerületi tisztségviselők eskütétele és szolgálatba való beiktatása a Bethlen Otthon kápolnájában. Az újraválasztott püspök a magyar nyelvű eskü szövegét Demeter Andor tiszteletbeli püspök előtt, az angol nyelvű eskü szövegét a Kálvin Egyházkerület püspöke, Poznán Béla előtt tette le. A jelenlévő 16 lelkipásztor bibliai igéket mondva kérte Isten áldását az újraválasztott püspök életére és felelős szolgálatára.

EGY KIS VISSZATEKINTÉS - Az Amerikai Magyar Református Egyház 1924. december 9-én alakult meg a pennsylvaniai Duquesne-ben, a helyi magyar református egyháznál tartott Alkotmányozó Gyűlésen. Ezt a határozatot megelőzte az úgynevezett Tiffini Egyezmény 1921-ben, amely az addig Amerikában működő magyar református egyházakat az akkor legnagyobb amerikai protestáns egyházhoz, a Reformed Church közösségéhez csatolta. Több magyar gyülekezet és lelkipásztor azonban nem fogadta el a nagy amerikai egyházhoz való becsatlakozást, s később ezeknek közös elhatározásából született meg az Amerikai Független Magyar Református Egyház. Azóta, 86 éve, sok áldozathozattal, de Isten áldásainak megtapasztalásával működik és szolgál a „független” egyháztest, ma az Amerikai Magyar Református Egyház néven.

KÜLÖN UTAKON - 1921-től, a Tiffini Egyezmény létrejötte után az amerikai magyar reformátusok között megszakadt az egység, amelyet a két egyháztest megalakulása és az azt követő nézeteltérések okoztak. Az amerikai nagy református közösséghez csatlakozott Kálvin Egyházkerület - amely ezáltal elveszítette igazi függetlenségét -, és az Amerikai Magyar Református Egyház életét az elmúlt 86 évben a széthúzások és az ellentét megléte ellenére is az a belső nem titkolt szándék jellemezte, hogy együtt kell szolgálni az Urat. Hogyan lehetne egységes a két egyháztest? Sajnos a folyamatos egységtárgyalások mindig sikertelenül végződtek az elmúlt évtizedekben, anélkül, hogy valami konkrét eredmény lett volna. Az egység megvalósulását csak emberi gyarlóság tartotta vissza, pedig hitünk, gyökereink ugyanazok.

KÖZELEDŐ ÁLLÁSPONTOK - A közelmúlt eseményei azonban közeledésről beszélnek, amelynek szemmel látható jelei vannak. Egyik ezek közül, hogy mindkét magyar református egyháztest újonnan választott püspöke kölcsönösen résztvevő szolgálatra beiktatási, felszentelési istentiszteletén, az eskü szövegét egymásnak mondva. Emellett az elmúlt évek eredményeit is meg kell említeni, amelyek a két egyháztest közeledésének szemmel látható nyomai: közös Kálvin év szervezés 2009-ben, közös Kálvin év újság kiadása, közös Lelkészképesítő Bizottság megalakítása, és ugyancsak tárgyalások folynak közös Zsinat tartásáról, amelyen a két egyház egyeztetési szolgálati, missziói, egyházpolitikai és egyéb szervezeti álláspontját.

EGYHÁZI ÉLET - Az Amerikai Magyar Református Egyházban 86 év után több gyülekezet sajnálatos megszűnése, de újjak öröndetes megalakulása után is, 23 anyaegyházban és az utolsó 5 évben alakult 11 missziói gyülekezetben, 24 lelkipásztor szolgálatával folyik az egyházi élet. A hitélet megszilárdítása és a gyülekezetek tagjainak tájékoztatása érdekében 1922-től működik a "Magyar Egyház-Magyar Church" című folyóirat, az egyház hivatalos lapja, amely azóta is igyekezett minden

egyházi és közegyházi eseményről beszámolni, közölve az egyház állásfoglalását, cikkeket, prédikációkat magyar és angol nyelven.

Az Amerikai Magyar Református Egyház testvéri közösséget keres a világon szétszóródott összes Magyar Református Egyházzal, egyben önálló tagja, részegyháza kíván lenni a Magyar Református Egyháznak.

Demeter Zsolt

az Amerikai Magyar Református Egyház világi jegyzője

reformatus.hu

Egyesülnek a francia protestánsok

2013 májusától Franciaországi Egyesült Protestáns Egyház néven egyesül a franciaországi evangélikus és református közösség. Erről a két egyház január 15-16-án megtartott közös zsinatán született döntés.

2007 óta készítette elő a két egyház az egyesülést, amiről 2009-ben született elvi döntés. Az egyházak már hosszabb ideje "teljes közösségben" vannak egymással, ami azt jelenti, hogy kölcsönösen elismerik egymás sákramentumait.

A jórészt római katolikus Franciaország teljes népességéhez viszonyítva két kisebb egyházzal beszélhetünk. Az evangélikus egyháznak (Église évangélique luthérienne de France) körülbelül 1000 megkeresztelt tagja van, míg a református egyház (Église réformée de France) a maga 350 ezer tagjával ennél lényegesen nagyobb közösséget képvisel.

Az utóbbi években több országban is létrejöttek egyesült protestáns egyházak. A 2,1 millió tagot és 1800 gyülekezetet számláló Hollandiai Protestáns Egyház (Protestantse Kerk in Nederland, PKN) két református és az evangélikus egyház egyesüléséből alakult meg 2004. május 1-én. A hosszabb múltra visszatekintő Német Protestáns Egyház (Evangelische Kirche in Deutschland, EKD) 22 evangélikus, református és egyesült protestáns tartományi egyház szövetségéként működik, amelyek - függetlenül hitvallásos háttérüktől - szintén igei és úrvacsorai közösségben vannak egymással.

Cz.A., reformatus.hu

A 70 éves gondnok köszöntése

Székely Árpád, aki a bodrogszerdahelyi gyülekezet gondnokaként 1972 óta végzi

Isten és az egyház iránti hűséggel, odaadással tisztségével járó teendőket, Urunk kegyelméből megérhette 70. születésnapját.

Szeptember első vasárnapján az istentisztelet után Szalontay Edina verselése után a lelkipásztor megemlékezett az ünnepelt gondnoksága alatt elvégzett munkálatokról, melyeknek látható eredményei úgy a gondnoknak mint a gyülekezetnek az áldozatkészségét jelzik az utókor számára.

A gyülekezet nevében Gál Dezsóné tanárnő megható szavakkal, kedves emlékeket felidézve, köszöntötte a gondnokot, akinek életére úgy mint szerettei életére mindnyájunk nevében Isten áldását kérve átadta virágcsokrot és a gyülekezet ajándékát.

„Mert, akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére.” (1Tim:3,13)

S.T.

Együtt imádkoztak a fogvatartottak ÖKUMENIKUS IMAHÉT A ZSELÍZI BÖRTÖNBN

A fogvatartottak és lelkigondozóik számára is különleges alkalomra került sor 2011. január 16-án délután a zselízi büntetés-végrehajtási intézet felújított kápolnájában. A keresztyén egyházak képviselői első alkalommal tartottak ökumenikus istentiszteletet a nemzetközi imahéten. Rastislav Firment görög-katolikus börtönlelkész köszöntötte a fogvatartottakat és meghívott vendégeket, aki egyben az intézet új főállású lelkésze is. A római katolikus egyházat Kovács Dezső lévai diakónus, a testvéregyházat Kohút György lévai prédikátor, az evangélikus egyházat Ján Čermák oroszka lelkész és a református egyházat Antala Éva nagyölvédi lelkész képviselte. A börtönlelkész az ApCsel 2,42-47 alapján magyarázta az Igét, hangsúlyozva a felekezetek összefogásának szükségét még a börtönfalak mögött is. Az éltéltek evangéliumi énekekkel dicsőítették az Urat, majd imaközösségben borultak le Isten elé. Az istentiszteletet kötetlen beszélgetés követte, minden fogvatartott a saját felekezete szerint kis csoportokban tovább gondolhatta az Igét, választ találhatott az őt érintő kérdésekre. Szintén az imahét keretén belül január 18-án bibliaóras alkalomra került sor. Egy afrikai fogvatartott biznyságtételével áldotta az Istent, majd európai és afrikai hitvalló énekeket tanultunk egymástól. A kialakuló párbeszéd folyamán ismerkedhettünk az afrikai keresztyén világot érintő kérdésekkel is. A magyar-szlovák és angol nyelvű alkalom élő példája volt a hívő közösség egységének, mikor a fundamentum maga Jézus Krisztus, ott egyik lehetünk a tanításban, a kenyér megtörésében, a könyörgésekben bárhol születünk és bármilyen nyelven is beszélünk. Soli Deo Gloria!

Antala Éva

Kálvin emléktábla Szőlőskén

A reformáció emlékünnepén megtartott úrvacsorás istentisztelet után Kálvin Jánosról emléztünk meg. Vida Péter és Bárány Rita versmondását követően a lelkipásztor ismertette a reformátor életrajzát, életművét, hagyatékát, amire nem elég csupán emlékezni, hanem azt kell tenni, amire az ige buzdít hitünk hőseivel, vezetőinkkel kapcsolatban – „kövessétek hitüket”. (Zsid.13,7)

A lelkész az emléktárgy megáldása előtt a gyülekezet nevében megköszönte Szaniszló János királyhelmecci lakosnak, gyülekezetünk egykori gondnoka fiának a Kálvin János arcképét ábrázoló, krómacélból készült emléktáblát. A különleges technikával elkészített műalkotás

nemcsak anyagi értéket jelent számunkra, hanem inkább eszmeit, mert rámutat reformátorunkra, akinek élete, munkássága számunkra 500 év távolságából is a hithez és egyházunkhoz való hűségnek, ragaszkodásnak az Isten dicsőségére való élésnek a szemléltető és követendő példája.

S.T.

Határokon átívelő szolidaritás

Sikeres évet tudhat maga mögött a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Diakóniai Központja. Négy gyűjtést és számos rendezvényt szervezett 2010-ben.

Az elmúlt évben négy alkalommal hirdettek meg pénzbeli adománygyűjtést a bajbajutottak kárenyhítésére. Először kapcsolódtak be a Magyarországi Református Egyház által meghirdetett Szeretethíd Önkéntes napba és 2010-ben is meghirdették a Nyilas Misi karácsonya cipődobozos akciót. Tavaly fejeződött be a két évig tartó, felszenteléssel végződő önkéntes diakónusok képzése, valamint csatlakoztak a DélUtán alapítvány telefonos lelkiségű szolgálatához. Ezen kívül több programot is megvalósítottak.

Tűz, víz, vörösiszap, földrengés

Az elmúlt év elején a tűzkárt szenvedett nagysallói Goga család számára hirdetett pénzbeli gyűjtést a Diakóniai Központ. A gyülekezetek és magánszemélyek adományainak köszönhetően 5 929 euróval járultak hozzá a család teljesen használhatatlanná vált lakóházának felújításához és a berendezési tárgyaik lecseréléséhez.

Szintén januárban indult az a gyűjtés, amely a Haitit sújtó földrengés károsultjainak a megsegítését célozta meg. Erre a célra a Diakóniai Központ által megadott számlára 12 900 euró érkezett, főleg a református gyülekezetektől.

Tavasszal az árvíz és a belvíz okozta károk enyhítésére kértek támogatást. Az adakozók jóvoltából 15 433 euró gyűlt össze, amelynek jelentős részét a kérelmezőknek az októberi hónap folyamán szét is osztottak.

A Diakóniai Központ negyedik adománygyűjtése a magyarországi Kolontárt-Devecsert sújtó vörösiszap katasztrófa károsultjainak megsegítését célozta meg. Az elmúlt évben erre a célra érkezett a legtöbb adomány, mintegy 23 260 euró.

Így összesen a 2010-es évben a különféle célirányú támogatásokra 57 522 eurót sikerült szétosztani, illetve eljuttatni az érintetteknek a Diakónia Reformata nonprofit szervezet igazgatótanácsának, vagy pedig a külföldi adományok esetében a Magyar Református Szeretetszolgálat segítségével. Ez utóbbi kuratóriumának elnöke, Pál Sándor a több millió forintot kitevő pénzbeli adományokért december 8-án mondott köszönetet emléklappal- és plakettel egy ünnepi alkalom keretén belül a Diakóniai Központnak.

Ajándék a legelesettebbeknek

A Nyilas Misi Karácsonya cipődobozos akció keretén belül a református gyülekezeteknek, iskoláknak és civil szervezeteknek köszönhetően az elmúlt évben mintegy 3400 ajándék került szétosztásra a karácsony előtti napokban. Kárpátaljár a Sámuel alapítvány családtípusú árvaházaiba - a berzétei és a hozzá tartozó leányegyházközségek korábbi kapcsolata révén - 580 csomag érkezett. A dévai Szent Ferenc Alapítvány Szent Borbála Napköziotthonának a parajdi sóbányában tartott karácsonyi ünnepségén 1 600 csomag lelt gazdára. 450 csomag a magyarországi Református Börtönmisszió által, 550 a partiumi Érmelléki Református Egyházmegye révén, a fennmaradó cipődobozos karácsonyi ajándékok pedig számos más helyre eljutva gazdagították az ünnepet. Nemcsak gyermekeknek, de

időseknek is készült csomag. Egyes gyülekezetek pedig egyedül élő idős testvéreik számára is állítottak össze ajándékcsoomagokat.

Szabó Annamária, a Diakóniai Központ igazgatója az adományok kapcsán elmondta: "Hisszük, hogy az Úr indította cselekvésre a testvéreket; és az Ő Lelke volt az, aki felbuzdította a szíveket még akkor is, ha az eredmény előre nem volt látható. Mert a nagy összegű adományainknak része volt az „özvegy asszony két fillérjeként” adott egy, két, öt és tíz euró is, ugyanúgy, ahogyan a karácsonyi csomagok is egyesével sokasodtak."

Diakónusokat szenteltek

Az elmúlt év kiemelt eseménye közé tartozott az első önkéntes tizenöt tagú diakónus csoport felszentelése Rimaszombatban. A Diakóniai Központ az idén ősszel egy újabb csoport képzését tervezi elindítani, de fenn kívánja tartani a kapcsolatot a felszentelt önkéntes diakónusokkal szupervíziós találkozók révén.

DélUtán

Szolgáltatuk egyfajta kiszélesítését célozták meg azzal, hogy az elmúlt év végén csatlakoztak a magyarországi DélUtán

alapítvány telefonos lelkiségügyi szolgálatához. A Diakóniai Központ egyelőre a közvetítői szerepet tudja felvállalni egy önkéntes munkatárs segítségével, aki a 0917 867 432 - es telefonszámra várja a hívásokat. Az érdeklődő 45-50 évesek problémájukat a budapesti székhelyű alapítvány munkatársaival beszélhetik meg a DélUtán Alapítvány költségére.

További programok

A gyűjtéseken kívül a Diakóniai Központ az elmúlt évben az egyházzenei osztállyal közösen megszervezte a Visszhang zenés napot az egészségükben akadályoztatottak számára, amit a tervek szerint az idén is szeretnének megvalósítani. A Diakonia Reformata nonprofit szervezet igazgatótanácsa az egyházmegyék diakóniai előadóival közösen a 2010-es év folyamán több tájékoztató és szakmai nap is szerveződött, valamint először osztották ki a 2009/2010-es tanévben azt a hétszáz eurós egyszeri támogatási összeget a Nyilas Misi ösztöndíj keretén belül, amelyben tíz egyházi oktatási intézményt látogató diák részesült.

reformata.sk

Az abarai gyülekezetben a 2010-es esztendőben több alkalommal tartottak hálaadó istentiszteletet. Egyik ilyen alkalom a nyugdíjba vonuló lelkipásztor Hranýó Mihály 70-ik születésnapja volt, ezt követte az új gyülekezeti ház felszentelése advent második vasárnapján, majd karácsony másodnapján, a délelőtti istentiszteleten köszönt el a gyülekezetéből lelkipásztoruk.

Az igehirdetés alapigéje Pál Kolossébeliekhez írt levele 2, 4 - 7 versei voltak. Ezeket az igéket helyezte a leköszönő lelkipásztor a gyülekezet szívére és hálát ad Istennek, hogy 37 esztendőn át az rábízottakat pásztorolhatta, tanította, és most nyugodt lelkiismerettel adja őket át annak, aki a jövőben tovább viszi ezt a szolgálatot.

Nem könnyű feladat úgy szólni szó-

Elvégzett szolgálat

székről egy gyülekezethez, ahol ilyen hosszú időn át vigasztalt, bátorított, hitre buzdított, és az Ige szavait igyekezett tolmácsolni a hívek felé. Azt pedig, hogy lehet hitben járva élni, arról életével tett bizonyosságot, örömteli vagy keserű napokon egyaránt. Lehet keresztet hordozni úgy, hogy tudjuk, nem egyedül cipeljük azt, hanem aki életünk útját kimérte - naponta ad erőt bajaink elhordozásához.

Az igehirdetés után gyülekezetünk gondnoka André János mérnök testvérünk megható, elismerő szavakkal méltatta a lelkész szolgálati éveit. Megköszönte hosszú évtizedes szolgálatát, helytállását, az igei tanításokat és azt, hogy egyben tudta tartani az abarai gyülekezetet. Szolgálatára ideje alatt az abarai református templom kívül - belül fel lett újítva, új harangot öntetett a gyülekezet a megrepedt régi helyébe és egy új gyülekezeti ház is elkészült. Mindez bizonyítja, hogy az abarai hívek komoly szívügyüknek tartják az egyházuk dolgait, amit példás adakozással bizonyítanak.

A gondnok testvér megható szavai után a presbiterek egyenként vettek búcsút a leköszönő lelkipásztoról.

A köszöntést két szavallat követte a nagycsoportos hittanosoktól. Csatlakozott a köszöntéshez Bilász Katalin pedagógus és lánya Boglárka, akik külön köszönetet mondtak a református nőszövetség tagjai nevében a tiszteletes asszonynak, aki hosszú éveken át össze-

tartotta az asszony testvéreket, szeretettel szolgált közöttük és élete egy volt az abarai hívőkével.

A leköszönő lelkipásztornak, valamint hitvesének virágcsokor kíséretében ajándékot adott át a gyülekezet, valamint a nőszövetség képviselője.

A gyülekezet a 463. ik dicsérettel zárta az ünneplést, majd a nyugdíjba vonuló lelkész és hitvese minden jelenlévő gyülekezeti taggal baráti kézfogással vettek érzékeny búcsút.

A gyülekezet asszonyaitól a lelkész hitvese dec. 28-án a gyülekezeti ház nagytermében külön összejövetelel találkozott utoljára, ahol emlékezések, beszélgetések, éneklés-közben szeretetben volt együtt közel 50 lélek.

Istennek legyen hála az Abarán eltöltött éveikért. Neki köszönjük azt, hogy méltósággal és reménységgel készülünk a megérdemelt pihenés napjaira.

Szívünk egy darabja örökké Abarán marad, és amíg élünk imáinkban hordozzuk a gyülekezet sorsát és életét. Nem feledjük el azok szeretetét, törődését, amivel körülvettek bennünket és segítettek az inséges időkben is szinten maradni. Ezzel is bizonyítva, hogy az abarai egyháztagok szeretik egyházukat, lelkészüket - és ezért készek áldozatra is.

Az Úr áldja meg a gyülekezet mindenkori előjáróit, jövőbeli lelkipásztorát, gyülekezet tagjait - hogy életükkel az Ő neve dicsőségét szolgálják!

Hranýó Mihályné

Hitben járni, hitből élni

Példamutató annak az idős szíréfalvi nőtestvérünknek az esete, aki Isten hordozó és megtartó kegyelméből 2011 január 13-án 90-ik születésnapját ünnepelte. Szívének az volt a vágya, hogy magához hívassa ezen a napon lelkipásztorát, a gyülekezet gondnokát, unokáját és magához vegye az úrvacsora drága szent jegyeit. A lelkipásztor a szereztetési igék mellett a 139 zsoltár 5 versét is felolvasta: *"Elől és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet."* özv. Kiss Lajosné 21 éve eltemette a férjét, aki 23 éven keresztül gondnoka volt a gyülekezetnek, eltemette elég fiatalon elhunyt leányát, eltemette egyik unokáját, de hitében nem tört meg. Születésnapján a kilencvenedikén, bűnbocsánatra és feloldozásra vágyott, mert az igaz ember hitből él. Az úrvacsora után Jakab Sándor virágcsokorral köszöntötte a gyülekezet nevében, Jakab Barnabásné pedig, mint unoka, de mint a nőszövetség elnöknője is, könnyekkel a szemében köszöntötte. Bárcsak sokan tudnának születésnapjukon Isten kegyelmére gondolni és azt megbecsülni.

M.G

A Selye János Egyetem Református Teológiai Kara nyitott napjának programja

2011.február 24, Komárom

1. 8.00 – 8,30 Az érdeklődők megérkezése a kar épületébe
2. 8.30 – A dékán üdvözi a megjelenteket, tájékoztat a képzés feltételeiről és lehetőségeiről, majd a vendégeket meghívja a Kar nyitott óráira.
3. 9,15 – 10,00 nyitott óra (Héber nyelv /1. évfolyam/)
4. 10,05 – 10,50 nyitott óra (Görög nyelv /2. évfolyam/)
5. 11.00 – nyitott óra (Vallástörténet /2-3. évf./)
6. 11.45 – 12,30 – ebédszünet (ebéd individuálisan)
7. 12.30 – 13.15 – nyitott óra (Újszövetségi kortörténet – 3.évf.)
8. 13.30 – 14.15 – Az érdeklődők találkoznak a kar hallgatóinak képviselőivel

Minden érdeklődőt szeretettel vár a SJE RTK.

doc. PhDr. Molnár János
a SJE RTK dékánja

Nőegyesületi konferencia az Üngi Református Egyházmegyében

Kocsisné
Asztalos Anikó

Rendhagyó módon emlékezett meg az egyházmegyei nőegyesület a 2004. december 5-i népszavazásról. Nem zúgolódó keserűséggel panaszolva a múltat, hanem Krisztusba vetett reménységgel szolgálva egymás megismerését. A 2010. december 4-én Kocsisné Asztalos Anikó tartott előadást az Perth Amboy-i gyülekezetben végzett szolgálatokról, az amerikai magyar reformátusság mindennapjairól. Az Egyesült Államokból hazatért lelkes házaspár mintegy egy évtizedet töltött az ottani testvérek között, így a vetített képekkel illusztrált előadás nagyon jól érzékeltette az ott élők örömeit és nehézségeit. A 19. század utolsó évtizedeiben tízezrek indultak el a „korlátlan lehetőségek” országába. Nem azért, hogy letelepedjenek, hanem azzal a céllal, hogy az ott összegyűjtött pénzen hazatérve földet vásárolnak. Az első világháború kitörése azonban sokakat megakadályozott ebben. Az ott letelepedettek egyrésze a keleti

partvidéken New York államban és Ohio államban, Cleveland ipari körzetében találtak munkát és új otthonot is. Az itteni gyülekezetek anyakönyvében nagy számban találunk ungvideki és bodroközi származású családokat. Az előadást követően szíréfalvi nőtestvérünk egy bizonylatot mutatott a vendégeknek, mely igazolta, hogy szülei a Perth Amboy-i templom építésére adakoztak. De jó volt hallani, miként fogadta Kocsis Attila esperes urat két évvel ezelőtt az atlantai gyülekezetben a deregnyői Szallár Sándor, aki családjával az ottani gyülekezet hűségese tagja. A személyes kapcsolatok hirtelen lélekben lecsökkentették a távolságot, s a résztvevők testvéri közelségben tudhatták a tengeren túl szolgálókat. Hála a Mindenhatónak a tőle nyert hit és szeretet erejéért.

Csoma L.

A vajáni egyházi iskola tanulóinak adventi műsora

Résztvevők

„Kevesen voltál hú...” Bogoly János 1951-2011

Mondja az Úr a Máté evangéliuma 25. rész 31-ben a példázatbeli szolgának. Ez az ige foglalkoztat, mióta meghallottam, hogy már nem folytathatjuk együtt Templomaink, című könyved második kiadásának előkészületeit. Pedig keresik azok, akik szeretnék megismerni a két, egyre inkább leszakadó tájegység, Bodrogköz és Ung-vidék történelmének és művészettörténetének e fontos részét. És keresünk téged, Bogoly János, aki évtizedekig élő történelmi, növény-, állat- és kőzettani lexikon voltál számunkra, akihez soha nem fordultunk hiába, ha rendezvényeinken szakavatott előadóra volt szükségünk. Amikor megfogalmazódott bennem az elhatározás, hogy újra megjelentetjük könyvedet, akkor hiába próbáltalak elérni telefonon. Pár nap múltán, egy kora tavaszi reggelen Nagykaposton megláttalak az autóból, s amikor megálltam kiderült, hogy együtt érző barát vagy. Egy megözevgyült közös barátunkhoz igyekeztél, mert úgy érezted nem szabad magára hagyni. Kezdetben ott segítettél lapunk megjelenésénél is, örülve annak, hogy itt, az elfelejtett keleti végeken új magyar kiadvány jelenik meg. S ott voltál szinte mindenütt, ahol valamilyen kulturális közösségi esemény történt, lenyűgöző ismerettel kőről, növényről, állat és madárvilágról, történelemtől, építészetéről. Példát mutattál számunkra, miként kell egy adott környezetben értékeket mentő, értékeket felmutató és létrehozó életet élni. Az általad megszerzett tudással, gazdag ismeretanyaggal sem csábított a nagyváros. Hú maradtál szűkebb pátriádhoz átélve és átérve annak minden örömét, terhét és nyomorúságát. Legyen áldott az Úr, hogy kevesen hú tudtál lenni, nem esve kétségbe azon, hogy egyre kevesebben vagyunk. Te végeztél az értékmentést írásaidal, előadással, könyveiddel. A hideg januári délutánon értetlenkedve állunk ravatalod körül, s hallgatjuk a 103. Zsoltár vigasztaló szavait: *Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. De az Úr szeretete mindörökké az istenfélőkkel van...!* Bár az általad készített nagyszerű fényképek, írásaid emlékeztetnek, miként láttad Te környezetet, mi mégis érezzük, mennyire hiányzol majd e földi pályán. Egyedül kell folytatnom a megkezdett munkát az eddig megbeszéltek szerint, hogy a „Templomaink” című könyved újabb kiadása tovább hirdesse a vigasztaló üzenetet: „De az Úr szeretete mindörökké az istenfélőkkel van...”!

Csoma László

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Sokan sokféleképpen vélekednek Izraelről, a zsidóságról. Igaz kevesen vállalják a szavak mögött rejlő indulatokat, érzelmeket, s még kevesebben azt, hogy csak különböző beállítottságú médiából rendelkeznek bizonyos információkkal. Hogy mire képes a média, arra a „fogyatékos” demokráciánkban is egyre inkább rádöbbenünk. Heccelnek, megvezetnek, arcátlanul félreinformálnak, s teszik ezt nagyon is hiányos képesítésű, szenzációhajhász média-cézárok, akik a „szabad véleménynyilvánítás” örve alatt csakis saját hasznukat tartják szem előtt. Lapunk hasábjain azt szeretnénk megismertetni olvasóinkkal miként is élnek mindennapjaikat Izrael zsidó és nem zsidó lakosai. Tesszük ezt az ISRAEL HEUTE című havilap cikkei alapján, melynek

kiadója és főszerkesztője Ludwig Schneider, egy Németországból Izraelbe telepedett zsidó, aki az ígéret földjén lett keresztyén. Bizonyára nem elfogulatlan, hisz szereti hazáját és népét, de mindenképp olyan információt kaphatnak olvasóink, melyekkel nem találhatók a napi sajtóban. Bevezetőnkben néhány fontos adatot ismertetünk Izrael államról és lakosairól.

IZRAEL SZÁMOKBAN

Izrael lakosainak száma a függetlenség 62. évében 7.587.000. Egy év alatt 1,8 %-os a növekedés. A lakosság 75,5 %-a (5.726.000) zsidó, 20,4%-a, (1.548.000) arab. A 10 évvel ezelőtti arány 81% zsidó 15% arab volt. A 313.000 más vallású lakos közül 154.500 keresztyén – főleg drúz. A zsidó lakosság 71 %-a már Izraelben született, ez az államalapítás évében csak 35% volt. A lakossággyarapodás a zsidók körében 3,2%-os a mohamedánoké 3,8%-os.

Jeruzsálem 763.600 lakosának 66%-a zsidó és 34%-a arab.

Jelenleg 13.3 Millió zsidó él a földön, 7.670.000-en szétszórtságban. A 2009-es évben történt meg először, hogy Izraelben több zsidó élt mint az USA-ban, ahol a zsidó lakosok száma 5.77 millió. Franciaországban 485.000, Kanadában 375.000, Nagy-Britanniában 293.000 és Oroszországban 210.000 zsidó él.

Nők átlagéletkora 83 év, a férfiaké 79,1.

Az országba 2009-ben 2,7 millió turista látogatott.

Az ország 27 778 négyzetkilométer kiterjedésű.

Forrás: ISRAEL PASS 2011

Szép Ernő: Imádság

Ki ülsz az égben a vihar felett,
Én Istenem, hallgass meg engemet.

Hozzád megy szívem, ajkam csak dadog,
Hazáméért reszketek, magyar vagyok.

A népekkel, ha haragod vagyon,
A magyarra nem haragudj nagyon.

Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg néki, sajnáld és szeresd.

Szeresd, vigyázz rá Istenem atyám,
El ne vesszen veszejtő éjszakán.

Mert itt a népek nem tudják, mit ér,
Hogy olyan jó, mint a falat kenyér,

Hogy nem szokott senkit se bántani,
Lassú dallal szeretne szántani.

Édes Istenem, te tudod magad,
A bárány nála nem ártatlanabb.

Te tudod ezt a fajtát, mily becses,
Milyen takaros, mily kellemetes.

Te látod életét minden tanyán,
Te tudod, hogy beszél: édes anyám.

Te tudod a barna kenyér ízét,
Te tudod a Tisza sárga vizét.

Te tudod, hogy itt milyen szívesen
Hempereg a csikó a füvesen.

Tudod a nyáj kolompját, ha megyen,
Édes szőlőnket tudod a hegyen.

S keserű könnyeink tudod Uram,
Hogy mennyit is szenvedtünk csakugyan.

S hogy víg esztendőt várunk mindenért
S hisszük, hogy lesz még szőlő, lágy kenyér.

Óh, keljetek a magyart védeni
Ti Istennek lényes cselédei:

Uradnak mondd el, arany arcú Nap,
Hogy kedveled te délibábotat.

Dicsérjéd a Balatont, tiszta Hold,
Hogy szebb tükröd a földön sohse volt.

Csillagok, értünk könyörögjetek:
Kis házak ablakába reszketeg

Szerteszét este mennyi mécs ragyog
Könyörögjetek értünk, csillagok.

Együtt az Ige körül

Evangelizációs hét Deregyőn 2011. február 21-26-án.

Sokan várják már az esti lakalmakat, amelyek egy évtizede jelentenek lelki épülést, testvéri közösséget Isten ígéje által. Hála legyen az Úrnak 2011. február 21-26-án ismét találkozhatunk estéről estére a Református Tanulmányi Központban 18 órai kezdettel, hogy Berke Sándor tenkei (Királyhágómellék) lelkipásztor testvérünk biztonyságtétele alapján épüljünk, erősödjünk hitben, hálát adjunk az örömeikért és vigasztalódjunk szomorúságainkban. Az Ungi Református Egyházmegye vezetése szeretettel hívja az érdeklődő testvéreket az Ige köré.

CsL

Könyvajánlat

GYEREKEKNEK:

Bibliai történetek gyerekeknek 3,32 Euro
Jézushoz jöjjetek -imakönyv fiataloknak 3,50

KONFIRMANDUSOKNAK

KIS KÁTÉ 1,-

ÉNEKESKÖNYVEK:

- Nagybetűs énekeskönyv 6,31
- Középméretű énekes könyv 5,48
- Kisméretű énekeskönyv 5,81
- Halleluja énekeskönyv 3,32

BIBLIÁK

Károlyi fordítású standart méret 11,88
Károlyi fordítású családi Biblia 19,75
Újfordítású standart méret 15,53
Újfordítású családi Biblia 15,57

IMAKÖNYVEK

Szikszaai imakönyv 9,79
A Sionnak hegyén 2,10

EMLÉKLAPOK

Konfirmációi és házasságkötési emléklap 0,50

CÍMÜNK:

Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Drahnov 216.
Telefon és E-mail: 056 6282560, csoma@copusnet.net

A Kárpát-medence Reformátussága

Hogyan tovább, református gyülekezet?

A 2011-es évet is presbiterhéttel kezdték a Bereg megyei gyülekezetek. A hagyományosan Balazséron megtartott alkalmon húsz gyülekezet eljárója vett részt. Idén a személyes önvizsgálat mellett a gyülekezetépítés hogyan továbjára irányult a figyelem.

Mivel épülő gyülekezeetről csak akkor beszélhetünk, ha a szóban forgó közösség elkötelezettje a haladásnak – de ezt az utat az evangélium megértésében és megélésében keresi –, az év kezdetén újra kell gondolni az elért sikereket és a kudarcokat egyaránt, fogalmazott Szanyi György lelkipásztor, a presbiterhét egyik szervezője. Elmondta még, hogy azért rendezik meg évről évre a közös évkezdőt, hogy a gyülekezetek – bár valamennyi a saját útján, lehetőségeihez mérten halad – egy irányba, azonos cél felé induljanak el.

Az előadások útmutatást adtak a gyülekezet-építéshez. Taracközi Gerzson munkácsi lelkipásztor a statisztikai adatok kiértékelésének gyakorlati hasznáról beszélt. Ezek által a gyülekezetek ellenőrizhetik saját magukat: kiket sikerült elérni a különböző programok segítségével, és kik azok, akikre nem fordítottak elég figyelmet, kívül rekedtek a gyülekezet közösségéből.

Radvánszky Ferenc, a kaszonyi és bótrágyi gyülekezet lelkésze a biblikus istentiszteletről tanított. Elhangzott, milyennek kellene lennie egy istentiszteletnek, de az is, milyennek kell lennie annak, aki azon részt vesz. Hogyan kellene rá előkészülni, befogadó szívvel megjelenni ezen az alkalmon.

Páll László (Rákos, Kajdanó) előadásában a Biblia szerinti tanításról szólt. Felvázolta, milyen volt az ószövetségi tanítás, mennyire életszerűen határozta meg mindazt, amit Isten törvényében megparancsolt népének. Beszélt arról, hogy Jézus Krisztus tanítása más volt, mint az írástudóké: Ő az Atyától látott- és hallottakat adta tovább, s a tanítványaira is azt bízta, hogy hirdessék.

Szanyi György borzsovai lelkész arról beszélt a presbiterek között, mitől válhat egy gyülekezet igazán közösséggé. Hangsúlyozta az ünneplésben, sőt az ítéletben is megnyilvánuló közösségi élmény és az igazi istenélmény szerepét.

A presbiterek valamennyi felvetett kérdést továbbgondolhattak kiscsoportos és fórumbeszélgetések során. Erre a presbiterhét gyakran lehetőséget kínált, hiszen ha egy gyülekezet presbitériuma úgy látja, némely kérdésekben változtatnia kell, előrébb léphet maga a gyülekezet.

A délutáni programok között szerepelt az egy-egy gyülekezetben már jól működő modellek bemutatása, ami támpontot adott a közös útkeresésben: hogyan tovább, református gyülekezet? Van hová elindulni.

A presbiterhéten szolgálatot teljesített még Taracközi Ferenc, Szilágyi Károly, Harsányi Béla lelkipásztor és Tomes Attila misszionárius, evangelizált Páll László. Záró istentiszteletet Zán Fábíán Sándor, a Kárpátaljai Református Egyház püspöke tartott.

Soós Katalin, forrás: reformatus.com.ua

Összedőlhet a Partium híres műemléktemploma

Úgy tűnik, hiábavaló volt a hadadi református templom érdekében végzett, immár tizenöt éve tartó nagyszabású mentőakció, nemrég az új fal is repedésnek indult – írja a Szatmári Magyar Hírlap.

Legelőször 1995-ben kezdett el repedezni a műemléktemplom fala, majd 1999-ben a tartószerkezet- és földcsuszamlás-szakértőkből álló konzilium életveszélyesnek nyilvánította az építményt. Az elmúlt tizenöt év alatt óriási erőfeszítések árán próbálták megmenteni az épületet – előbb a falak alábetonozásával, később pedig a szakaszos újjáépítéssel –, a magyar kormány jelentős anyagi támogatása révén. Most úgy fest, végleg le kell mondani arról, hogy ismét teljes díszében pompázzon a nevezetes templom.

– Hadadon a gyakorlatban bekövetkezett az, ami elméletben elképzelhetetlen volt: az új falnak nem lett volna szabad megrepednie, de az utóbbi időben egyre nagyobb rések tátonganak rajta. Kiderült: hiába öntötték a falak alá húsz méter mélyen betonlábakat, az egész domboldal van állandó mozgásban, így a lábak is elmozdultak. Azt hittük, természetes üledésről van szó, de nem. Ez akkor derült ki, amikor a falak összekötésére beépített tartógerendát nem találták az eredeti helyén – mondta Kurta-Tötös Beáta lelkipásztor. A lelkész szerint novemberben ismét egyeztetnie kellett volna a magyarországi és romániai szakembereknek, ez azonban nem történt meg – jelenleg a kivárás állapota áll fenn.

A 15. században gótikus stílusban épült református templom mérműves ablakaival, a Sipos Dávid által faragott reneszánsz kőszósékkal és 17. századi harangjaival meghatározó épülete a falunak. A Partium egyik legjelentősebb műemlékének számító templom mellett védettséget élvez a református paplak is, mely a 18. században épült a vár köveinek felhasználásával. A településen található a Wesselényi család kriptája, a régi temetőben – habár nagyon elhanyagolt állapotban van – gyönyörű sírköveket láthatunk.

forrás: Szatmári Magyar Hírlap, reformatus.hu

Fejlődőképes vagyok! És akkor...?(!)

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme.” (Péld 9, 10)

Az ember élete során sokféle célt tűz ki maga elé, olyan utakat keres, melyek A pontból a B ponton keresztül a C, D, ... X pontba vezetnek, ehhez erőt, tapasztalatot, ihletet gyűjt, társat keres, párszor irányt vált, meglesi a mellékutakat, vagy el is téved...! Sokszor történik meg az is, hogy a kitűzött cél álommá „fakul”, és csak sóhajtozva igyekszünk megadni saját magunkat is, hogy de jó lett volna, ha el tudom érni! Viszont a sikertelenség javarésze akaratunk és elszántságunk „elsumákolásának” tudható be, mert most ezért, azért, vagy épp az ellenkezőért nem megy. Olyan szinten tanultuk meg elhinni a meséket, hogy már mi is hitegetünk, ámitunk és bemesélünk, sokszor saját magunkat vágva pofon a saját elméletünkkel. Azonban egyesek még azt sem veszik észre, hogy itt nem az a lényeg, hogy épp mit találunk ki aktuális kifogásnak, hanem hogy haladjunk, fejlődjünk, éljünk életünk lehetőségeivel, képességeinkkel, és ha lehet, ne visszaéljünk, hanem ok-okozati összefüggések hálózatában összekapcsolva tetteinket, hittel, szeretettel, odafigyeléssel, őszintén és pozitívan álljunk oda feladataink elé és munkánk eredménye vagy épp eredménytelensége mögé.

Ha már egyszer jó Atyánk értelemmel és gondolkodási lehetőséggel áldott meg bennünket, nem ártana tudomást venni eme adottságunkról, és használni is kicsi agytekervényeinket, mert ösztöneinkkel nagyon sokszor csak az élvezetek szintjén maradunk, határokat lépünk és szabunk át, s ha esetleg lelkiismeretünk még működőképes, akkor csak gyarapítjuk „másnapos” érzéseink számát. Jó ez nekünk? Saját magunknak teszünk keresztbe? Tudunk mondani egy jó okot a mazochizmuson kívül? Miért kell mindig a mellékágakba csimpaszkodva fára mászni, ha tudjuk, hogy úgyis letörik és még jól oda is ütjük magunkat? Vagy csak ennyi a cél, hogy „lógjunk” egy kicsit, aztán ha már jól megtépáztuk a fát, akkor továbbállunk? Miért kell ez, amikor ott van a masszív és megbízható alapból kiemelkedő törzs, a teljes egész, a biztonságot nyújtó lomb alatt nyugodtan lehetünk, az eső és a szél sem ér annyira..., s ha kisüt a nap, a fa tetejéről szép a kilátás...! Most már csak fára kell megtanulni mászni, és megérteni a biológiai hasonlat lényegét!

Fejlődőképes vagyok ha 5, ha 25, ha 55 és ha 85 éves vagyok is, mert ugyanúgy, mint diplomával nem osztanak esetet,

korral sem jár a nemes értelemben vett bölcsesség! A tapasztalatunk nő, amit vagy jó szándékkal hasznosítunk és gyarapítunk, vagy csak hengegünk és félre-nevelünk. A világban millió lehetőség adott, amit nem csupán anyagiakkal érhetünk el, egyszerűen mondva: nem akkor vagyunk valakik, ha évente megengedhetjük magunknak a tengerparti nyaralást, hanem akkor is, ha elolvassa egy könyvet gazdagabbak vagyunk szókincsünkben és szürkeállományunkban. Viszont ezt a fajta gazdagságot az emberiség javarésze nem értékeli kellőképpen, sőt sokan szinte időpocsékolásnak tartják az „önképzést”. Pedig ha az ember saját magát nem tanulja meg „értékelní”, hogy várja el másától, és miért törekszik jogtalan babér-aratásra? Az ember legyen tisztában először saját magával, tudja meg, hogy mire képes, milyenek a lehetőségei, meddig mehet el, álmodoz-

zon - mert álmok nélkül szegény az ember - , de álljon két lábbal a földön, és csak ezek után vegyen egy útirányt, a kellő elemozsiával és a megfelelő felszerelésekkel, s vágjon neki az útnak, haladjon és akarja elérni a célt. Ha pedig megvan a kellő indíttatás, s mindezek mellé még társul az útbaigazítást kérő, alázatos lélek is, s jó Atyánk úgy akarja, egyenesben vagyunk. Természetesen mindig akadnak zötyögős részei az útnak kerékmarrasztaló gödrökkel, de a hívó gondolkodás előnye, hogy a megpróbáltatásokat „ami nem öl meg, az megerősít” címszó alatt értelmezi. Eme „instrukciók” elsajátítása és megvalósítása csodákra képes.

Hogy valójában mi is a céloom ezzel a pár sorral? Az, hogy akinek vannak álmai, vágyai, céljai, merjenek belekezdeni! Akik megpróbáltatásokban vannak, merjenek szembeszállni a nagybetűs problémával! Akik bizonytalanok és mindenféle hiányokban szenvednek, akarjanak tenni ellene és valahogy jobbra fordítani a lehe-

tőségeket, majd azokkal élve továbbhaladni életük rendelt útján! Természetesen (bár nagyon sokaknak nem természetes, sőt teher, vagy épp neveltség tárgya) mindehhez kérnünk kell a mi Teremtőnk „jóvá hagyását” is, nem követelőzéssel, és nem „ha neki lehet, nekem miért nem” szemrehányással, nem „ha akarnád, meg tudnád tenni” zsarolással, és még sorolhatnám az emberi kicsinyhitűség kategóriáit, hanem a „legyen meg a Te Akaratod” kéréssel.

Azonban mindannyian tudjuk, mennyire nehéz ezt kérni. Mi van akkor, ha Isten „félreérti” kérésünket, és nem az lesz, ami szerintünk a legjobb, vagyis, amit mi az adott pillanatban a legjobban szeretnénk? Ehhez a kéréshez is fel kell nőni. Ezt hívják „lelki nagykorúságnak” (Ef 4, 1-16). Az embernek ugyanis van egy ilyen nagyon fejlett képessége, hogy nem akar az orránál tovább látni. Csakis én, és csakis az adott dologra való koncentráció, ez így lesz a legjobb, ne szólj bele, felnőttem vagyok, tudom mit csinállok, azt teszek, amit akarok, vannak jogaim, stb. stb. Igen, vannak, meg kötelességeink is, bárminemű észbeli kategória határát is súrolnunk kellene, sőt némi önérték, önbecsülés, külső segítség-elfogadás, átgondoltság és ésszerű jövőbe tekintés sem ártana. A mi nyelvezetünk szerint a felnőtség nem jelent feltétlen nagykorúságot, mert az ember 18 évesen korántsem érett, nem bölcs, és nem eget rengetően tapasztalt. Én is voltam 18, sőt most sem vagyok olyan sokkal több, viszont azt tudom, hogy az ember egy év alatt, pár hónap, és akár nap alatt is rengeteget tud fejlődni, tanulni, okulni, változni, világok cserélnek helyet az ember lelkében, szívében, értelmében. Viszont mindig kell, hogy legyen egy biztos alap, egy „fatörzs”, az Úr Jézus Krisztus, Aki nem változik! Lehet, tetteinkkel néha Rá is „rossz fényt vetünk” életünkben és megnyilvánulásainkkal, viszont meg kell tanulnunk az önuralmat, a tenni akarást, a bátorságot és merészséget, hogy ne irigykedjünk, hanem igyekezzünk lehetőségeink szerint, vagy lehetőségeket teremtve elérni, amit irigyelnénk, és gonoszkodás helyett, az oly fölös energiánkat „bölcsesség-fejlesztő” gyakorlatokkal kimeríteni.

Hogy kinek is szól ez a cikk? Annak, aki magáénak érez akár egy mondatot is, aki magára ismer, és talán kicsit érzi, hogy na, ez tényleg így van, vagy nagyon nem, és mer egyetérteni vagy ellenkezni, mert ez a célja mindenkinek, aki ír: hogy megmozdítson valamit az emberekben. Nem kell feltétlenül bólogatni a leirtakra, nem kell

mindig könnyes szemmel felállni egy olvasmánytól, néha dühösnek is kell lenni, sőt felháborodottnak. A lényeg, hogy reagáljunk a világ eseményeire, ne legyünk közömbösek, és akkor már indultunk valamerre, igaz, kicsi megmozdulásokról van szó, de ez akár egy nagy dolog kezdete is lehet. Van, akinél egy cikk elolvasása, egy kép elemzése dönt jövőbeli hivatásáról, hobbijáról, érdeklődési köréről. A lényeg, hogy akarjunk és tegyünk a világban, persze nem szem elől tévesztve életünk Urát és az Ő Akaratát, valamint azt, hogy szándékunk legyen nemes és építő jellegű, ne haszontalan és haszontelen, ne kártékony és csupán kötelező!

Olyan jó lenne, ha egyre többen komolyan vennék a „világ dicsőségének elmúlása” -t. Megélni és nem csak „kiélni” az élet ésszel is beazonosítható tevékenységeit és értékes adományait, adottságait,

amiket sokan csak akkor kezdnek értékelni, amikor azok megszűnnek, veszélybe kerülnek, vagy épp az „ellensége” tulajdonába kerülnek. Jaj, de naiv és vak tud lenni az ember, sokszor saját magán is meglepődik, hogy Te Jó Ég, hogy tudtam ezt tenni...?! Viszont remény mindig van a megjobbulásra, csak jó felé kell kinyitni az ajtókat-ablakokat, jó irányba kell irányítani látásunkat, és máris határok nyílnak meg, lehetőségek adódnak, lakatok esnek le, bezárulnak a felesleges „kiskapuk”, és eltűnnek a közlekedési káoszt okozó, felelőtlen gyalogosok, akik talán csak átgyalognak rajtunk is, romokban hagyva életünket. Vagy megint csak a mi látásunkkal van a baj, és nem is a gyalogos a hibás, hanem mi voltunk „szabálytalanok”. Nem egyszerű dönteni, dűlőre jutni, elindulni és megérkezni sem, de nem toporoghatunk egy helyben, mert könnyen áldozat-

ként maradunk az életutak kereszteszedeiseiben.

Próbáljuk figyelni a lelki „jelzólámpákat”, tegyünk különbséget az előnyt adó és stop táblák közt, valamint igyekezzünk a mennyei helyzet-meghatározó (GPS) segítségével közlekedni, és így elérhetjük célunkat.

Fejlődőképesekek vagyunk, ez nem vitás, azonban hogy egyéni útjaink a szélrózsa melyik irányába haladnak, az kicsit a mi döntésünk, egyébként pedig az Úr kezében van. Törekedjünk tehát arra, hogy a mi időtöltésünk ne legyen haszontalan és hiábavaló, hanem tartalmas és áldott. Kérjük a mi Urunkat, hogy adjon hitet, erőt, egészséget, tenni-akarást, hogy méltóak legyünk az Őtőle ajándékba kapott életünk kitöltésére itt, e világban, s hogy kegyelméből eljussunk majd az utolsó ítélet utáni örök életre.

Csoma Annamária

Domahidi Béla

református lelkipásztor

Az ügynöktörvény újabb hordaléka

Tegnap kézhez kaptam a (volt) Szekuritáté irattárát vizsgáló országos tanács-hoz címzendő űrlapokat, részletes instrukciók kíséretében. Hallom, komoly mérlegelés és előkészület után született meg az Igazgatótanács eme döntése. Az „egyházi ügynöktörvény” megalkotása körül - egyházunkra nem jellemző módon - élénk buzgólkodás tüze lobbant fel. Nekem a legelső, ösztönösen háborgó gondolatom az volt ezzel a felsőbb kezdeményezéssel kapcsolatban, hogy ez az akció elsősorban önmagunk ellen történik. Aztán a „dolgokon” rágódva arra a felismerésre jutottam: tulajdonkép boldogoknak tekinthetjük magunkat, mert - úgy tűnik - jelenleg ez a legfontosabb közegyházi problémánk. Ha más nincs, tényleg neki kell fogni a leleplezésnek (lásd: apokalipszis). Miután jelesre vizsgáztunk az utóbbi évek egyházépítő

küzdelseiben, miután makulátlan a lelkiismeretünk, mert mindent megtettünk a ránk bízottakért, nosza, lássuk, nem lappang-e közöttünk még valami régi, titkos bűn, ami ráadásul magyarán is meglankadásunkat.

Ha a bergenyei presbitériumban vetődne fel most egy ilyen szerű ötlet, könnyörögve inteném higgadságra és bölcseségre az atyafiakat. Félténem a gyülekezet békességét az áldatlan, meddő, immár tárgyaltan vitától. Megtudom: rosszul tenném.

Olvasom a közzé tett határozat szövegét, laikus véleményem szerint elég suta fogalmazvány, nem hat szakszerű írásnak. De ez még a kisebb baj lenne. A nagyobb az, hogy teológiailag sem áll biztos lábakon. Pl. posztulátumként elhangzik egy tétel, mely szerint a bűnre a bünbánat ad megoldást. Holott az csupán a bocsánat fele vezető út lenne. A megoldás, nemde, Isten kezében/kegyelmében van. De lehet, mi jobban tudjuk.

És kiderül, mint említettem (ez az etikai ficama a rendelkezésnek): egyetlen rákfenéje, egyetlen gyenge pontja van református egyházunknak: hogy jó páran közülünk anno besúgók voltak. Hogy előtte és utána is, - napjainkig - csalunk, ámitunk, rágalmazunk, sikkasztunk, mindenféle gonoszságot elkövetünk - lehet, ügynöki szempontból feddhetetlen múlttal a hátunk mögött - az nem számít (be). Persze, értem: most ez került terítékre. Egyszerűen a konjunktúra, és semmi hátsó szándék miatt.

Értesülök arról, hogy a titkosszolgálatlaltal való kollaborálást könnyűszerrel vissza lehetett utasítani, ez csak afféle kellemesen ingerlő opció volt: akarsz, nem, na jó. Nem tudom biztosan, de azt hiszem, nem így működött egészen. Voltak, akiket keményen megszaroltak, akik valamiért kutyaszorítóba kerültek ... és nehéz volt menekülni. Aki a kezük közé jutott, abból valami kisajtottak. Egyik általam nagyra becsült, meghurcolt, börtönt is szenvedett lp. testvérünk említette példaként a nyugati fogságból hazatért szovjet katonák esetét. Két lehetőségük volt: beismerték, hogy kémeknek szervezték be, akkor megúszták tíz évvel, nem ismerték be, kivégezték őket. Nálunk valamivel enyhébb volt a helyzet.

Tudom, illetve inkább sejtem, voltak lelküket eladó, számításból árulkodó, jellemtelen, haszonleső besúgó lelkészek is, rájuk kár szót vesztegetni, nem hiszem, hogy valamit tudnánk tenni értük. Ellenük esetleg. Ki kell mondani, hogy a besúgás elvetemült aljasság, gyalázatos, nemcsak lelkészhez, de még emberhez is méltatlan magatartás volt, máig ható következményekkel, de most, húsz év után ebben az ügyben ítélszékét felállítani, és ennyi idő ködös és ködösíthető távlatából embereket kárhóztatni ... Aki 20 évig nem talált belső és külső alkalmat a bocsánatkérésre, azzal kapcsolatban nem lehetnek illúzióink (vannak lelki értelemben is „reménytelen esetek”). (Sztori: egy idős, bölcs lelkész megkérdezzék: mit tenne, ha egyik presbiteréről

kiderülne, pár éve súlyos, de már elévült bűncselekményt követett el. Emberünk azt válaszolta: nagyon komolyan mérleget, hogy kirúgjam ... magam, ha hosszú évek együttmunkálkodása során nem láttam bele a lelkébe, illetve hosszú évek prédikációival nem tudtam bűnbánatra indítani.)

Tegyük fel, összeáll a lista a meggyőződéses besúgókról, élőkről és holtakról. (Legalább megtudjuk ki milyen legény volt, hallottam valakitől. De nem érzitek túl egyoldalúnak ezt a kategorizálást?) Hogyan tovább? Ha, miként egyik hozzászóló megjegyzi, nincs állami törvény, ami alapján büntetőjogilag is felelősségre lehetne vonni az ilyeneket (akik még életben vannak), akkor vajon nem nyitunk-e kaput rossz ízű, becsületsértést kiáltó polgári perek irányába?

A megtorlást olykor még gonoszabb indulatok irányítják, mint a bűn elkövetését.

Megtudom: a lelki-erkölcsi megtisztulás érdekében történik az egész. Én nem firtatom: miért most, miért nálunk, miért ilyen formában, miért éppen azok, akik, "csak annyit kérdezek" természetesen válasza nem várva: ki az a többé-kévébe felelősen gondolkozó és cselekvő református lelkész, presbiter, egyháztag, aki meg van arról győződve: ez igazi megtisztuláshoz, megújuláshoz vezet. Már említettem, szerintem a lelkészi bűnök tekintetében az ügynökmúlt a jéghegy (most még alsó) csúcsa. A nem-érintettek majd megdicsőült elégtétellel és önigazolással mutogatnak az egyházat úgymond tönkre tevő szolgáltatásokra (pedig pusztán az a tény, hogy nem szerveztek be, vagy esetleg rólunk is jelentett valaki - igaz, legtöbbünk esetében következmények nélkül - nem tesz miniket az elmúlt kor hőseivé), a (s)érintettek ellentámadásba lendülnek, bebizonyítván, hogy nagy nevek titokban maradtak, hogy ... És közben röhög a világ, a minket nem nagy rokonszennel körülvevő társadalom és ősi ellenségünk, az ördög. A szekusok sátáni módon kiagyalt művének a retard effektusa (késleltetett hatása) ez.

Nem lelkiekről szólnak ezek, testvérek. Boszorkányüldözés, ujjal mutogatás, álszent vádaskodás, legfeljebb álszent bűnbánat lesz az eredménye. Kiszabadítjuk a bizalmatlanság, gyanakvás dzsinnjét a palackból. Ártatlan emberek nevét mocskoljuk be, híveink között elszórjuk az ítékezés magvát, bűnösöket teszünk még megatalkodottabbakká, lehetőséget teremtve számukra, hogy egyházunk nem létező szennyesét is kitergessék (törvény hiányában nem tudván "leültetni" őket). Szegény egyházunk, szegény egyházunk!

Tegyük egy elméleti példát: minden

készséget kizáróan kiderül, hogy xy teológiai tanár jelentéseket irt. Megindul az agyakban a találgatások folyama: biztos anyagi haszonért tette, ez volt a méltatlanul megszerzett katedra ára, bosszúból, hogy tanártársait kicsinálja, beszervezett KGB-ügynök lehetett. És elkönyveljük magunkban (joggal): jellemtelen ember volt az illető (ez valamilyen összefüggésben mindannyiunkra kimondható, persze, vannak súlyosabb esetek). Mit kezdünk az informátorról szóló tudomásunkra/nyilvánosságra jutott információval? Semmisnek nyilvánítják azt, amit tanított? Kijavítjuk a régi index-bejegyzéseket? Index aláhelyezzük írásait? Bepereljük csalódás/kiábrándulás/lelki trauma okozásáért? (Híveink ezrei tehetnék ezt meg velünk!) Visszavonjuk tudományos fokozatait? Nem azt állítom, hogy szép volt a diákokat feljelenteni - legtöbbünk esetében komolyabb következmények nélkül - nem azt mondok, ez nem (volt) bűn és nem volt utálatos képmutatás, és hogy nem kellett volna nem eltűrni, és nem kellene/lehetne ezt szóvá tenni, csak meg kell vizsgálni: mit kezd az utókor a két évtized után kieszközölt erkölcsi (mert nem büntetőjogi) elégtétellel.

Persze, a tanulás sem kevés: gyáva, megalkuvó magatartással alkotásaid értékét is alá-aknásod (lásd pl. M. Heidegger nemzetszocialista kilengéseit).

Én úgy gondolom, mintegy magamban, hogy ezt a kérdéskört a lelki (lélektani, ha így elfogadhatóbb) menedzselés szempontjából kellene megvizsgálni. Lesz-e valami haszna? A lelkészközösség alig létező kohéziójának, egyházunk alig létező missziójának jót tesz-e? Jobbak, értékesebbek, erősebbek, összetartóbbak leszünk-e utána, mint előtte voltunk? Gyenge érv az, hogy a világ előtti hitelünk erősödne az átvilágítás lépésének megtételével. A világot nem érdekli az egyház úgynevezett becsülete, mert nem érdekli maga az egyház (legfennebb, mint botránytéma).

Lehet az esti fáradságnak miatta van: az egyik passzusból én úgy értettem, hogy csupán enyhítő körülménynek számít az, ha valami megtagadta a titkosszolgálatvaló együttműködést (3.2) Egyszóval: menthetetlen vagy, ő, ember, bárki légy.

A nagybetűs bizottság működésének költségeit az Igazgatótanács vállalja magára. Testvérek, amikor közel nulla misszió zajlik egyházunkban, amikor kínlódik az ifjúsági munka (pár elszánt embernek köszönhető, hogy még ennyire is), amikor el kellene végre indulni a sok tisztoztatás, kiakolbólintás után a még meg nem tisztult, de még az aklunkban

vesztelő, bajban levő emberekhez segítőkész szeretettel, evangéliumi lelkülettel (mint koporsóra hulló göröngyök, úgy konganak ezek a szavak) ... akkor óriási energiákkal, több embert lefoglalva mi 20-30-40-50 éves aktákat bogarászkodunk sziszifuszi szorgalommal. Testvérek, tudjátok hány nagyobb gyülekezetben sincs bibliaóra, ifióra, diakóniai munka (persze, ezek még nem váltják meg híveinket), nincs családlátogatás, nincs élet ... és mi fontoskodunk ... mi tépjük a konkolyt?

Kívánatosabb lenne egy lelket megmenteni, mint százat elítélni.

Van egy magam számára megfogalmazott javaslatom: az Igazgatótanács önmagát felhatalmazva kérje ki rendre a lelkészek inkriminált iratcsomóit, és azokat adja át egy történészcsoporthoz, akik - függetleneként - írják meg a tanulságát, kivonatolják, az érdekesebbjét tegyék közzé, ha jónak látják. Biztosan objektívebben, és kevesebb lelki kárral működne, mint az "egyház kebeléből delegáltak."

A félreértéstől tartva írom le (mintegy magamnak): mi, a mai egyház egy kicsit el is túloztuk a besúgás jelentőségét, így utólagosan egykori hősiességünk és mártíromságunk piedesztáljának építéséhez használva fel a témát. Hasznos lenne ezt a kérdés reálisan látni, nézni. Nem tanácsos ezt a témát negatív elmszififikálni.

Számomra sokat mondó: akik igazán szenvedtek az embertelen, elnyomó rendszerben - mély elismeréssel, tisztelettel gondolok rájuk, élőkre és elköltözöttekre -, akiknek életét ténylegesen tönkre tették, megnyomorították a besúgó kollegák, azok hallgatnak. Nem lihegnek az öldökléstől. Biztos van keserűség is ebben a hallgatásban.

Egyik lelkipásztor ismerősöm mondta, osztom a véleményét: nekem személyesen többet ártott a szolgáltatások rendszerváltás utáni kíméletlen akarnoksága, törtétese, mint annak előtte a besúgók áskálódása.

Apropó: ezzel kellett volna kezdenem. Én is voltam ügynök ... zilahi katonáskodásom idején, úgy egy hónap formát. Több bajtársammal együtt - nem fedőnevünk volt, hanem egy számot kaptunk, pl. agent no. 247 - feladatunk az volt, hogy háborús veszély esetén értesítsük a tisztetek a felfedező úton megismertetett otthoni címükön. Sajnos ez irányú karrierem hamar derékba tört székelyes akcentusom, és pocsek tájékozódóképességem mián.

Én ezzel a fenti nyilatkozattal magam vonatkozásában elintézettnek tekintem a jelenlegi szabályzatban rám rótt kötelességek rendezését.

A Református Tanulmányi Központ utazási programjai 2011-ben

Tanulmányi kirándulás az Istriai félszigetre (Horvátország)

Az Isztriai félsziget a történelem folyamán különböző országokhoz és birodalmakhoz tartozott. Római, bizánci, német és Habsburg, olasz és jugoszláv uralom alatt is állt. Jelenleg Horvátországhoz tartozik. A második világháborút követően Titó partizánjai nem bántak kesztyűs kézzel az itt élő őshonos olaszokkal. Mintegy 300.000 olasznak kellett elhagynia a félszigetet. Az embereket elűldözték, de itt maradtak építészeti emlékeik a római kortól kezdve. Pula – Póla római kori amfiteátruma, a csodálatos bizánci bazilika Porecban, vagy a 15. századból származó freskók Beram kápolnijában és a táj megkapó szépsége mind egy gazdag örökségről tesz bizonyosságot. **A Református Tanulmányi Központ 2011. május 25-31 között hétnapos tanulmányi utat szervez az Isztriai félszigetre a következő programmal:**

1. nap Deregnő – Budapest – Nagyrécsce – szállás a Berényi fogadóban
2. nap Nagyrécsce – Rijeka (Fiume) – Pazin – szállás a Laura panzióban
3. nap Pazin – Bale – Pula – délután strand – Vodnjan vacsora – szállás Pazin
4. nap Pazin – Beram – Motovun – Porec – Rovinj – délután strand – szállás Pazin
5. nap Pazin – Gracisce – Pican – Labin – délután strand – szállás Pazin
6. nap Pazin – Lovran – Abbázia (Opatija) – Rijeka – Nagyrécsce – szállás Berényi fogadó
7. nap Nagyrécsce – Budapest – Deregnő

Pula római amfiteátruma

A tanulmányi kirándulás részvételi díja 325 Euró amivel a szállás, útiköltség és reggeli – vacsora kiadásait fedezzük.

Jelentkezni a 056 6282560, 0908 035 094 -es telefonszámokon, vagy a csoma@copusnet.net e-mail címen lehet. A jelentkezés 100 Euró előleg befizetésével lesz számunkra kötelező érvényű.

További felvilágosítás a fenti telefonszámokon kapható.

Székelyföldön testvérek között

A Református Tanulmányi Központ körutazást szervez Székelyföldön 2011. július 4-9-én. Utunkon felkeressük történelmi városainkat és emlékhelyeinket egészen a Békás-szorosig.

Szállás Gyalun, Brassóban,
Székelyudvarhelyen

Tervezett útvonal: Deregnő -
Kolozsvár - Nagyszeben - Brassó -
Kézdivásárhely - Székelyudvarhely - Szováta - Békás-szoros - Marosvásárhely - Szatmárnémeti - Deregnő.

Az utazás ára személyenként teljes ellátással 320,- Euro

Jelentkezni lehet a 056-6282560, 0908 035 094 -es telefonszámon, valamint a csoma@copusnet.net e-mail címen.

Orbán Balázs sírjához vezető úton

Székelyudvarhely főtere

Tanulmányi kirándulás Felvidéken

A felvidéki középkori bányavárosait és környéküket ismerjük meg ezen a tanulmányúton 2011. szeptember 15-18-án.
Útvonal: Deregnő – Kassa – Rozsnyó – Rimaszombat – Losonc – Zólyom – Selmechánya.

Szállás és reggeli-vacsora Selmechányán a Kachelman panzióban.

Megismerkedünk Körmöcbánya (Kremnica), Garamszentbenedek (Hronsky Benadik), Bajmóc (Bojnice), Zólyom (Zvolen), Szent Antal (Sv. Anton), Besztercebánya (Banská Bystrica), Úrvölgye (Spania Dolina) történelmi és kulturális emlékeivel.

A négynapos út részvételi díja: útiköltség + szállás + reggeli, vacsora 170 Euro

Jelentkezni lehet a 056-6282560, 0908 035 094 - as telefonszámon, valamint a csoma@copusnet.net e-mail címen.

A Lélek gyümölcsei

(Galata 5:22)

Kedves olvasóink! Nem is olyan régen fejeztük be Pál apostol történetét, megismerkedve így az ő életének legfontosabb állomásaival, tetteivel. Az elkövetkező időszakban pedig ismerkedjünk meg egy kicsit, a teljesség igénye nélkül az apostol tanításaival. Akik már tartottatok kezetekben Bibliát, és bele is lapoztatok, vagy akik már foglalkoztatok hittanórákon Pállal, tudjátok, hogy több levelét, szám szerint 13-at is találunk a Szentírásban. Ezekben a levelekben találjuk meg Pál legfontosabb tanításait, melyek hitünk és keresztyén életünk alapjait határozzák meg.

A mostani számban az egyik legfontosabb tanítást vesszük elő, és gondolkodunk el rajta egy kicsit. A galatához írott levél 5. fejezetének a végén találjuk megírva azt, hogy melyek a Lélek gyümölcsei. Milyen gyümölcsöket kell teremnie egy keresztyén embernek, magyarul, hogy milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie annak, aki hisz Krisztusban. Egészen pontosan ezt írja: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5:22)

Nézzük csak, hogy mit is takarnak ezek a szavak. Aki hisz Krisztusban, annak jelen van az életében a szeretet. Most sokan azt mondhatnák, hogy ez meg van bennük, mert szeretnek. Szeretik szüleiket, testvéreiket, barátait. Azonban itt nem csak erről van szó. Az igazi keresztyén ember nem csak a rokonait, barátait szereti, hanem az

ellenségeit is. Tulajdonképpen nincs is benne gyűlölet és harag senkivel szemben. Nos, így már nem is olyan könnyű azt mondani, hogy én tudok szeretni, ugye? Aki hisz Istenben, az szeret, és nem tud gyűlölni!

A következő gyümölcs az öröm. Hát erre is lehet mondani, hogy meg van az életünkben, mert hát mindnyájan szoktunk örülni, igaz? De mikor szoktunk mi örülni? Akkor, ha valami jó történik velünk. Az igazi keresztyén ember azonban mindig és mindenek tud örülni. Még akkor is örül, ha rossz dolgok történnek vele, mert tudja, hogy az élete Isten kezében van, és ennél jobb helyet nem találhat magának, biztonságban van. Az Isten a bajban is mellettünk van, és ennek már lehet örülni. Nos, tudsz-e örülni még bajok közepette is annak, hogy veled van az Isten, hogy megváltott téged? Ha igen, akkor tényleg van öröm az életed gyümölcsei között.

Még egy gyümölcs van, amiről még ebben a számban szólni fogunk, ez pedig nem más, mint a békesség. Hányszor mondtuk már valakinek, aki bosszantott minket, hogy hagyj már békén! Lehet, hogy ti is mondtátok barátotoknak, talán testvéreiteknek, talán valaki másnak. Az ember szereti a békességet, szereti, ha békén hagyják. De amikor a Lélek gyümölcseiről van szó, akkor nem erről a békességről beszél Pál apostol, hanem valami teljesen másról. Olyan békességről, melyet csak Isten tud adni egy embernek.

Képzeljétek el a következő helyzetet. Hatalmas vihar támad. Csak úgy cikáznak a villámok, és hatalmas erejű szél fúj kint. Borzasztó érzés, ugye? Most képzeljétek mellé azt, hogy ti egy meleg, biztonságos házban vagytok, ahová nem csaphat be a villám, ami szilárdan áll a helyén, nem árt neki sem a szél, sem a víz. Nos, ez az a békesség, melyet ad az Isten. Lehet, hogy viharok tombolnak odakint, de mi biztonságban vagyunk az Istennél. Akinek pedig ilyen biztonságban van az élete, az a kötelessége, hogy másokat, akiknek nincs békesség az életükben, magához vegye. Ha valahol békétlenség támad, nekünk békíteniünk kell.

Nos, gondolkodjatok el azon, vajon a Léleknek ezen gyümölcsei jelen vannak-e az életetekben, hogy tudtok-e szeretni, hogy tudtok-e örülni, és tudtok-e másokat is békességre vezetni. A Lélek többi gyümölcseről pedig majd a következő számban olvashattok. Addig is szeressetek, örüljétek, békítsetek!

K.V.

Imádság: Kegyelmes Isten! Köszönjük, hogy nekünk is adod Lelkedet, aki képessé tesz bennünket arra, hogy jó gyümölcsöket teremjünk. Add, hogy tudjuk teremni a Lélek gyümölcseit, és hogy ezeket a gyümölcsöket mindenki megláthassa rajtunk. Ámen.

Aranymondás: A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.